

Säsongen 1975 - 1976

Text: Olle Lindell. Foto & bearbetning: Lars Rasmusson

Mina minnesbilder över Pantern historia

”Det var lite Vilda Västern över det hela”, skrev jag i mina minnesanteckningar för 1974/75. Och visst var det så, inte bara inom Malmöhockey, i högsta grad också i Helsingborg där gamla anrika IS Göta det här året var strängt taget dagligt rubrikstoff. Det vill säga så länge det varade, vilket inte var längre än att divisions 2-säsongen ens hann börja.

Mannen bakom rubrikerna var en dynamisk vildhjärna vid namn *Harry Falkenbäck* som gett sig den på att sätta Göta och Sundets Pärla på hockeykartan. Det kom han också att göra, men knappast på det sätt som vare sig han eller skånehockeyn hade önskat. Skam till sägandes, så hade faktiskt Pantern lite skuld i det hela...

Säsongen innan var det vi som hade skapat rubrikerna genom att som sannolikt den första division 3-klubben i svensk hockey ha värvat kanadensiskt. Varför och hur det avlöpte hade Falkenbäck säkert fattat, däremot inte hur det hade gått till.

Att vi (Kjell-Erik Olofsson) öppet deklarerat för pressen att våra kanadensare ”Lonnie” Matalon och George Tooley inte kostat en spänn hade undgått Falkenbäck. Eller - han trodde inte att det var sant! Kunde Pantern, så kunde Göta, menade han och det dröjde därför inte länge för rän tre glada kanadicker landade i Helsingborg. Det var på sensommaren 1975 och till en lyhörd presskår sa Harry Falkenbäck: ”Billigt! Normalpriset för en svensk division 2-lirare är 25.000. Nu har vi fått tre kanadicker för bara 60.000!”

Dåtidens största sporttidning, Idrottsbladet, hade i samma veva en stor upplagd artikel om den utanför Skåne okända klubben IK Pantern och dess nytänkande värvningsfilosofi. Rubriken löd ”Olika uppfattningar om kanadensare i svensk hockey” och vran KEO sa bland annat: ”Vi har inte betalat ett öre för våra kanadensare. De har betalat resan själva och vi har ordnat jobb för dem medan de är i Sverige. Vi skulle aldrig lägga pengar på en kanadensare som vi bara kunde ha här i sex månader. Det vore vansinne, helt enkelt.”

Så var det hos oss, men inte i Helsingborg. När IS Götas egna spelare via tidningarna fick veta att Falkenbäckes ”normalpris” för dom låg på 25 lakan per skalle fast dom på sin höjd arvoderades med en smal kokt med bröd, tog det - på ren svenska - hus i helvete! Strängt taget över en natt kom hela truppen att lämna Göta och istället starta en ny klubb, Helsingborgs HC. Kvar stod Falkenbäck och tre kanadensare. Göta drog sig ur division 2 och kanadickerna flög hem, djupt besvikna på det svenska hockeykaoset.

På vintern 75 flög jag själv över Atlanten i hockeyärenden. Bör påpekas, att vår klubb också i det sammanhanget hölls ekonomiskt skadeslös. Resan, den billigaste man kunde hitta, skedde med isländska Loftleidur, och betalades av mig själv. Resten blev en enda lång bjudning av familjerna Matalon och Tooley i Montréal som inte bara bjöd på logi och mat, också på en grandios hockeyupplevelse i Montréal Forum (Canadiens mot St. Louis Blues). Allt som tack för att IK Pantern tagit så väl hand om deras grabbar i Sverige. På samma generösa sätt togs jag en vecka senare om hand långt ute på den snöhöljda veteprärien - i Winnipeg, Manitoba.

Du får gärna tycka att jag gör den här storyn alldeles för personlig och lång, men jag kan inte låta bli. Jag menar, att den är betecknande för lilla Panterns djärva syn på hockeytillvaron och möjligheterna. Att vi i en orostid inom skånsk hockey skapade en brytningstid för vår egen tids framtid. Vår strikta ekonomiska inställning i allmänhet och vår ekonomiska ”nolltolerans” i värvningsfrågor i synnerhet, la grunden till det som skulle bli Panterns adelsmärke för långliga tider. Jag kan i skrivande stund, 35 år senare, inte hålla för uteslutet att vad vi gjorde då i mångt och mycket gäller än idag. Se´n Panterns startår 1959 har mängder av hockeyklubbar över hela Sverige kommit och gått, begått harakiri eller sakta tynat bort, ombildats eller fusionerats. Men, Pantern har inte bara bestått, också sakta men säkert utvecklats, tack vare en klart uttalad policy i ekonomiska frågor. Vilket är liktydigt med, tack vare Kjell-Erik Olofsson!

forts.

forts. från sid. 1

För den som kan sin transatlantiska hockey-historia var det här tiden för svensk hockeys stora genombrott på andra sidan Atlanten. Winnipeg Jets var en svensk-finsk storhet i dåvarande WHA (World Hockey League), som snart skulle sugas upp av NHL. I den senare hade Börje Salming ganska nyligen (1973) påbörjat sin sagolika karriär. I Winnipeg Jets var de stora stjärnorna (bredvid nationalhelgonet Bobby Hull) Anders Hedberg, Ulf "Lill-Pröjsarn" Nilsson, Lars-Erik "Taxen" Sjöberg, Thommie Bergman, Willy Lindström och mållisen Curt Larsson.

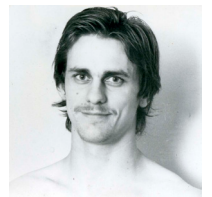
Jag kom att ha ett snack med Anders Hedberg och hans advokat Don Baizley vilket slutade med ett möte med en ledande affärsman i Winnipeg, den Mr. Flintoft som var farsa till Peter och som bjöd rundhänt på exklusiva The Velvet Glove ("Sammetshandsken"). Så gav sig det ena efter det andra. Och i augusti landade *Patrick "Pat" Falconer* och *Peter Flintoft* på Kastrup...

... i samma veva landade för övrigt hela Winnipeg Jets i Sverige för ett mycket omskrivet träningsläger och matcher i Göteborg. Mera av en tillfällighet kom också IK Pantern att samtidigt lägga ett träningsläger i just Göteborg. I övrigt inga jämförelser. Den ena av dom två storheterna sopade isen med svenska mästarna Leksand och självaste Tre Kronor, den andra rättade mun efter matsäcken och drabbade samman med Hisingen och HC Dalen. Det mest oförglömliga minnet för Pat och Peter blev annars att dom bjöds in till Jets' omklädningsrum och blev plåtade tillsammans med sina mentorer Anders Hedberg och "Taxen" Sjöberg. Bilden drogs upp stort i bl a Kvällsposten och finns sedan dess bakom glas och ram i två hem i Winnipeg, Manitoba.

Men två svalor gör förstas ingen sommar. Visst lovade Falconer och Flintoft att bli prima förstärkningar, det blev vi snabbt varse, men truppen var fortsatt alltför tunn och vi jobbade frenetiskt på ytterligare, inhemska nyförvärv utan att det skulle kosta oss en krona. Det kom det tyvärr att göra i alla fall, men det var verkligen inte vårt fel. Till Kristianstad hade en ung man vid namn *Lasse Månsson* kommit från moderklubben Västervik med löfte om att få fortsätta till Pantern om han kom in på den sjuksköterskeutbildning (ovanligt för manfolk på den tiden!) som han sökt i Malmö. Han fick sin skolbank på MAS, men Kristianstad höll inte sitt löfte utan krävde oss på hutlösa 10.000 i övergångssumma.

Efter tidningsskriverier, många om och men och, framförallt, tuff och skicklig förhandling av KEO, kom Lasse att bli vår för 4.000. Mycket pengar för vårt lilla kassaskrin, men framför allt ett nesligt avsteg från våra sunda principer.

Utan mankemang kom däremot *Dennis "Måsen" Karlsson*, *Mats Borstrand* och bröderna *Jan* och *Sven Hillesö* från IK Skäret. Så också *Roger Gall* från Västervik och *Tommy "TC" Carlsson* som återvände från en sejour i västtyska Selb. Om "TC" kan sägas, att han tillsammans med *Tommy "Masken" Andersson* några år tidigare kommit till MFF/Mif från Motala AIF med visst bistånd av undertecknad. Därefter blev de värdefulla kuggar i IK Pantern.

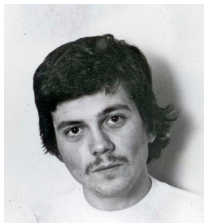
Sven Hillesö

Tiden kändes nu också mogen att låta några ungtuppar ur de egna leden få chansen i A-truppen. *Benny Wahlgren*, *Gianni "Butti" Filippini*, *Stefan "Kojne" Ruohiainen*, *Bengt Larsson* och målvaktstalangen *Lars-Gunnar Moström* skulle komma att leva upp till allas våra förväntningar.

Gianni Filippini

Träningsmatcherna kom att visa, att "Pat" Falconer, som offensiv back, och Peter Flintoft som forward, skulle bli stora tillgångar. Tyvärr, och till hans egen grymma besvikelse, tvingades Flintoft dock flyga hem före seriepremiären med en söndertrasad axel efter en stjärnsmäll i genrepet. Smällen hade för övrigt en tragikomisk poäng - Peter krockade med en annan transatlant, Mif:s Warren Anderson, i en träningsmatch. Apropå träningsmatcher kom vi den här säsongen att prova en tränartrojka. *Anders "Lillis" Hanson* fanns fortfarande kvar, men assisterades nu av *Anders "Nollan" Norlin* och *Tommy "TC" Carlsson*. Skälet var, att "Lillis" satsade mera på sin civila karriär, den som sedermera slutade i en top-position i Nike-koncernen.

Anders Hanson

"Nollan" och "TC" var förresten ett i alla avseenden omaka par på isen, lite av Fyrtornet och Släpvagnen. Den länge, lite kutryggige Norlin var väl ingen vinthund precis, men hade ett spelsinne och en klubbteknik utöver det vanliga. "Jösses, han använder ju klubban som en virknål", sas det beundrande. Och så den kortvuxne, ettrige

forts.

forts. från sid. 2

och skridskoskicklige "TC", inte helt utan drag av tidigare nämnde "Taxen" Sjöberg.

"Pat" Falconer kom att ta en plats för gott i många panterhjärtan. En härlig kille både på och utanför isen. En fighter av guds nåde, men alltid en schysst sådan. Med sin uppoffrande spelstil och gåpåaranda blev han en inspiratör för hela laget, minns inte minst hur han med dödsförakt täckte skott. För sin försörjning fanns han på dagtid som assistent hos reklamfotografen Jan-Erik Andersson på Studio Bolaget nere vid Lilla Torg, där han allt som oftast uppträdde med blåtira och/eller plåster över näsroten, men alltid med ett lika brett och varmt smajl! Trots många smällar uteblev allvarligare skador, "Pat" missade inte en match. Men, liksom kompisen Peter Flintoft kom hans Europaäventyr att få ett tragikomiskt slut. När säsongen med Pantern var till ända reste "Pat" till Spanien och blev spelande tränare i Puigcerda, en liten stad i Pyrenéerna. Och... där bröt han foten, men inte under nå'n hockeymatch!

Vårt mål i nya division 2 var helt enkelt att hänga kvar. För yngre läsare bör påpekas att 1975/76 var den första säsongen för Elitserien vilket innebar stor serieomläggning i alla led. Däremot fanns ännu inte det vi idag kallar Allsvenskan, närmaste rankning under Elitserien var med andra ord division 1. Nu skulle vi kämpa för att bli sämst 10:e lag bland de fjorton och försvara vår plats i tvåan. Och, inte minst skulle vi se till att ha Malmökonkurrenten Kulladal bakom oss, det hade hittills ännu aldrig skett i seriesammanhang.

Så blev det också, men vägen till vår slutliga 9:e plats (och Kulladals degradering) blev lång och knagglig. Inte minst förrycktes säsongen av den ena skadan efter den andra, mot slutet var det så illa att vi bara kunde ställa upp med två femmor!

I premiären kom Pantern annars att göra en överraskande bra bortamatch mot en av förhandsfavoriterna, Tyringe. Visserligen blev det förlust med 4-7, men matchen var betydligt jämnare än så. Jämn blev däremot inte hemmapremiären mot en annan favorit, Rögle BK, som slog oss med hela 12-3. Men, det var knappast dom här lagen vi skulle fokusera på. Det var däremot arvfjenden Kulladal som besegrades med 5-4 efter en veritabel holmgång. Av bara farten slog vi därefter Diö (8-2) och efter tio omgångar hade vi fyra lag efter oss (Osby, Kulladal,

Pandora och Lerjevallen) och balanserade på nedflyttningsstrecket.

Trots alla skadeproblem blev säsongens andra halva Panterns bästa. Att vi tvålade till jumbon Lerjevallen med 13-2 borta och nästjumbon Pandora med 17-4 var väl inga större sensationer. Större bedrifter var då att besegra Glimåkra på bortaplan (5-2) och Olofström (8-6). I avslutningen noterades också en andra 5-4-vinst över Kulladal efter ännu en verkligt tuff drabbning.

Målet var nått och därmed IK Panterns största framgång någonsin i den då 17-åriga klubbhistorien. Kanske växte sig kammen väl stor när vi slog oss för bröstet och konstaterade att vi en gång för alla detroniserat arvfjenden Kulladal och att vi för första gången var Malmös näst bästa hockeylag efter MIF. Den kommande säsongen skulle visa sig bli långt mera jobbig, men det tar vi i nästa minnesanteckning...

Som laget var just då fanns det all anledning att fira. Inte bara för att vi tagit vår plats i division 2, utan också därför att vi stärkt oss både i bredd och topp på ungdomssidan där juniorerna gått till slutspel, pojklagen nått sina bästa serie-resultat någonsin och Panterns Hockeyskola börjat "yngla av sig".

Allt det här skulle förstås firas, vilket skedde i en abonnerad del av Hotel S:t Jörgen. Alla med minnet i behåll kan nog intyga att det här var kvällen då lilla Pantern från Kirsebergs backar bevisade att man också började få en viss stil. Ur annalerna kan hämtas, att kvällens meny bestod av lyxsandvikare och varma krustader, helstekt oxfilé med rödvinssås och som avslutning fruktdekorerad glassbomb. Då frågar sig förstås vän av ordning hur den klubb som aldrig levde över sina blygsamma ekonomiska tillgångar hade råd med det? Enkelt - hela kalaset kostade 60 spänn per person. Och, varje person betalade ur egen plånbok!

Särskilt väl minns kanske *Per-Håkan "Putte" Lundgren* den här festen. Han belönades med Pantern Cup 1975/76, för andra säsongen i rad hade han varit klubbens effektivaste spelare. Utöver applåder och visslingar fick "Putte" diplom, silverbuckla och en resa värd 1.000 kronor. Den sistnämnda kostade förstås inte heller den klubben en enda krona - den var skänkt (tiggd!) av dåvarande Scandinavian Touring.

Olle Lindell